

רע"פ 4671/13 - אמיר סלע, עו"ד נ' עיריית תל אביב

רע"פ 4671/13 - אמיר סלע, עו"ד נ' עיריית תל אביב

רע"פ 4671/13

אמיר סלע, עו"ד

נגד

עיריית תל אביב

בבית המשפט העליון

[10.09.2013]

כבוד השופט א' שהם

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו, מיום 16.5.2013, בעפ"א 30015-04-13,

שניתן על-ידי כב' השופטת א' כהן

בשם המבקש - בעצמו

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כב' השופטת א' כהן), בעפ"א

30015-04-13, מיום 16.5.2013. בפסק דינו, דחה בית המשפט המחוזי את ערעורו של המבקש על החלטת בית

המשפט לעניינים מקומיים בתל אביב-יפו (כב' השופט א' גולדין), בת.פ. (חניה) 37429834, מיום 13.3.13.

רקע והליכים קודמים

2. נגד המבקש הוגש כתב אישום, אשר ייחס לו עבירה של חניה במקום מוסדר מבלי ששולמה אגרת הסדר חניה, לפי

סעיף 12(א) לחוק עזר לתל אביב-יפו (העמדת רכב וחנייתו), תשמ"ד-1983.

מעובדות כתב האישום עולה, כי ביום 8.12.2011, בשעה 09:17 או בסמוך לה, החנה המבקש את רכבו ברחוב הדסה

בתל אביב, מבלי שהצמיד כרטיס חניה בר תוקף לחלון הקרוב למדרכה. עוד צוין, כי תו החניה האזורי, אשר היה צמוד

לשמשת הרכב, נבדק על ידי המפקח במסופון, ונמצא לא מורשה.

3. ביום 6.9.2012, במועד הקראת כתב האישום, כפר המבקש בעובדות שיוחסו לו. בפרט, טען המבקש, כי לשמשת רכבו

הוצמד תו חניה אזורי תקף ותקין, אשר הונפק לו על ידי עיריית תל אביב-יפו.

ביום 23.12.2012, הגישה המשיבה לבית המשפט לעניינים מקומיים, בקשה לחזרה מהאישום. מבקשה זו עולה, כי בדיקת טענותיו של המבקש, העלתה שבמועד ביצוע העבירה אכן היה בידי המבקש תו חניה אזורי תקף, אשר הונפק לו ביום שקדם ליום ביצוע העבירה המיוחסת לו. לפיכך, הודיעה המשיבה לבית המשפט על חזרתה מכתב האישום, וזאת עוד טרם שהחל שלב ההוכחות בתיק. ביום 26.12.12, בעקבות בקשתה של המשיבה, זיכה בית המשפט לעניינים מקומיים את המבקש מן העבירה שיוחסה לו בכתב האישום.

4. ביום 10.1.2013, הגיש המבקש לבית המשפט לעניינים מקומיים, בקשה לפסיקת הוצאות הגנה, לפי סעיף 80 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין), המעגן את סמכותו של בית המשפט לפסוק הוצאות מאוצר המדינה, בעקבות זיכוי בהליך פלילי. לטענת המבקש, השתת הוצאות על המשיבה מוצדקת, כיוון שבנסיבות העניין מתקיימת במלואה העילה שעניינה כי "לא היה יסוד להאשמה". לשיטתו, של המבקש, במקרה בו מתגלה סתירה בין תו חניה אזורי הצמוד לשמשת רכב חונה, לבין נתונים המופיעים במסופון לגבי אותו הרכב, מדובר במצב עניינים בו "הזיכוי היה צפוי מראש". בנוסף, טען המבקש, כי מתקיימת העילה החלופית, הקבועה בסעיף 80 לחוק העונשין, המתנה פסיקת הוצאות בקיומן של "נסיבות אחרות המצדיקות זאת". לעמדתו, השתת הוצאות על המשיבה, תתרום למניעת הישנותם של מקרים בהם מוגש כתב אישום בגין חניה בלתי מורשת במקום מוסדר, על אף שהיה לרכב החונה, תו חניה אזורי תקף. המשיבה התנגדה, בתגובתה לבית המשפט לעניינים מקומיים, לבקשתו של המבקש. לשיטתה, כתב האישום הוגש כדין, בהתבסס על בדיקת מפקח מטעמה, בדיקה שהעלתה כי לא נמצא תו חניה אזורי תקף על שמשת רכבו של המבקש. חזרתה מכתב האישום, נעוצה בספק שהצליח לעורר המבקש, באשר לשאלה האם הצמיד את תו החניה האזורי שהיה ברשותו לשמשת מכוניתו, עובר לבדיקת המפקח. לדידה של המשיבה, אין ללמוד מהחלטתה לחזור בה מכתב האישום, על כך שלא היה יסוד להגשתו מלכתחילה. המשיבה הוסיפה וטענה, כי בדיקת טענת המבקש נעשתה מייד לאחר שהועלתה, לראשונה, בפניה, ובקשתה לחזרה מכתב האישום הוגשה לבית המשפט, עוד טרם שהחלו דיוני ההוכחות בתיק. בהמשך לדברים האלו, טענה המשיבה, כי בהתנהלותו של המבקש יש טעם לפגם והיא נגועה בחוסר תום לב, וזאת כיוון שהוא נמנע מלהעלות את טענותיו בפניה, טרם הקראת כתב האישום.

ביום 13.3.2013, נדחתה בקשתו של המבקש לפסוק לו הוצאות הגנה. בית המשפט לעניינים מקומיים ציין בהחלטתו, כי לא שוכנע שכתב האישום הוגש מבלי שהיה יסוד להאשמה, ולא מצא כי מתקיימות נסיבות אחרות המצדיקות פסיקת הוצאות.

5. ביום 17.4.2013, ערער המבקש על החלטתו של בית המשפט לעניינים מקומיים לבית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו. בערעורו חזר המבקש על טענותיו, לפיהן, מתקיימות בעניינו העילות המנויות בסעיף 80 לחוק העונשין, ולפיכך יש לפסוק לו הוצאות, בהתאם לסעיף זה. המבקש הוסיף וטען, כי לא היה מקום לייחס לו חוסר תום לב, כטענת המשיבה, שכן אין להטיל חובה על אזרח לבוא בדין ודברים עם נציגי העירייה, לגבי הליכים שמלכתחילה לא הייתה הצדקה לפתוח בהם. ביום 16.5.2013, דחה בית המשפט המחוזי את ערעורו של המבקש. בפסק הדין נקבע, כי אין חולק שהמבקש זוכה מהעבירה, אשר יוחסה לו בכתב האישום. ואולם, בית המשפט קבע, כי לא התקיימו העילות המנויות בסעיף 80 לחוק העונשין, לגבי זכאותו של המבקש להוצאות. עוד נקבע, כי היה די בנתונים מן המסופון, כדי לשמש בסיס להאשמתו של המבקש, ואין לדרוש ממפקחיה של המשיבה " לערוך בירור מעמיק בעניין תוקפו של תו זה או אחר". בית המשפט עמד על כך, כי המשיבה בדקה את טענותיו של המבקש בסמוך לאחר שאלו הושמעו בפניה לראשונה, וחזרה בה מכתב האישום עוד טרם שהחל שלב ההוכחות במשפטו. לבסוף, קבע בית המשפט, כי לא התקיימו נסיבות אחרות המצדיקות פסיקת הוצאות.
- הבקשה לרשות ערעור
6. בקשת רשות הערעור, אשר הגיש המבקש, נסמכת על שלושה טעמים עיקריים, המצדיקים, לדידו, את קבלתה. ראשית, תולה המבקש את עניינו בשיקולי צדק, הנעוצים בכך שהמשיבה ייחסה לו חוסר תום לב בתגובתה לבקשתו לפסיקת הוצאות, וזאת על אף זיכויו בדין. שנית, לשיטת המבקש, עניינו מעורר שאלה בעלת חשיבות ציבורית, הנוגעת לאופן בו אוכפת המשיבה את הסדרי החנייה בתחומה. לבסוף, עומד המבקש, על כך שבית המשפט המחוזי שגה באיזון השיקולים השונים במקרה דנן, וכתוצאה מכך, קביעתו, לפיה לא התקיימו עילות סעיף 80 לחוק העונשין, בטעות יסודה. דיון והכרעה
7. למקרא האמור בבקשה, אשר מונחת לפניי, נחה דעתי, כי עניינו של המבקש אינו מקים כל עילה למתן רשות ערעור בפניי בית משפט זה, ועל כן דין הבקשה להידחות.

8. הלכה ידועה היא בשיטת משפטנו, כי רשות ערעור ב "גלגול שלישי" שמורה אך לאותם מקרים ייחודיים, המגלים שאלה משפטית כבדת משקל או סוגיה ציבורית רחבה, החורגת מעניינים של הצדדים לבקשה, או במקרים מיוחדים ויוצאי דופן בהם מתגלה חשש מפני עיוות דין, או כאשר עולה מהם אי-צדק ניכר כלפי המבקש (רע"פ 5115/13 שרון נ' מדינת ישראל (8.9.2013); רע"פ 5212/13 שמעון נ' מדינת ישראל (29.8.2013); רע"פ 5168/13 גורדיצקי נ' מדינת ישראל (22.8.2013)). במקרה דנן, המבקש מנסה לשוות לבקשתו אופי עקרוני בעל חשיבות ציבורית רחבת היקף, ובד בבד הוא טוען לקיומם של שיקולי צדק, אשר מצדיקים את קבלת הבקשה. ואולם, בחינה מדוקדקת ומעמיקה של הבקשה מגלה, כי בקשה זו אינה חורגת מענייני הפרטי של המבקש, ונוגעת בעיקרה לאופן יישום שיקול דעתו של בית המשפט על עניינו. בית משפט זה נדרש בעבר לסוגיה זו, וקבע, כי אין בטענות באשר לאופן יישום ההלכות הנוגעות לסעיף 80 לחוק העונשין, בכדי להצדיק מתן רשות ערעור ב"גלגול שלישי" (רע"פ 6402/13 אלוחידי נ' מדינת ישראל (5.9.2012); רע"פ 4121/09 שגיא נ' מדינת ישראל (2.3.2011)). בנוסף, חרף טענתו של המבקש, אין מתעורר, בנסיבות העניין, כל חשש כי נגרם לו עיוות דין או אי-צדק, המצדיקים מתן רשות ערעור.
9. בבחינת למעלה מן הצורך, אתיחס בקצרה לגופם של דברים. הלכה היא, כי פסיקת הוצאות בעילה שעניינה כי "לא היה יסוד האשמה", תעשה אך במקרים מצומצמים וחריגים. יפים לעניין זה, דברי השופט ח' מלצר: "[...]על מנת להיכנס לקטגוריה של העילה הראשונה המצדיקה פיצוי והחזר הוצאות, יש צורך להוכיח כי כתב האישום הוגש מבלי שהיה לו בסיס כלשהו, או שהיסוד להאשמה היה רעוע ביותר [...] מדובר איפוא בסיטואציות חריגות של זדון, חוסר תום לב, רשלנות חמורה ביותר, או אי סבירות מהותית ובולטת" (ע"פ 5097/10 בוגנים נ' מדינת ישראל (15.1.2013), וראו גם, ע"פ 1986/11 פלוני נ' מדינת ישראל (12.3.2013)).
- בעניינו, נקבע על-ידי בית המשפט המחוזי, לאחר בחינת כלל השיקולים הנוגעים בדבר, כי "אין זה המקרה שבו ניתן לקבוע כי לא היה יסוד להניח כי 'אדם פלוני עבר עבירה של ברירת משפט'". ואף אני סבור, כי המבקש לא הצביע על נסיבות חריגות, ככל שהדבר נוגע להתנהלותה של המשיבה, ולפיכך, אין לומר כי עניינו חוסה בגדרם של אותם מקרים מצומצמים ונדירים, בהם מוצדק לקבוע כי כתב האישום הוגש ללא יסוד להאשמה.
- אשר לחלופה השנייה המנויה בסעיף 80 לחוק העונשין, היינו, כי מתקיימות "נסיבות אחרות" המצדיקות פסיקת הוצאות, המדובר בעילה המתאפיינת בעמימות מכוונת, אשר מותירה בידי בית המשפט מתחם רחב של שיקול דעת בהפעלתה (ע"פ 5923/07 שיתאווי נ' מדינת ישראל (6.4.2009); ע"פ 12005/03 חמודה נ' מדינת ישראל (18.9.2008); ע"פ 5205/04 גואטה נ' מדינת ישראל (3.7.2007)) סבורני, כי במקרה דנן לא התקיימו "נסיבות אחרות" אשר הצדיקו מתן פיצוי למבקש, והערכאות הקודמות פסקו נכונה, בהתאם לשיקול הדעת הרחב הנתון להן.
10. על יסוד האמור לעיל, ומשלא נמצא טעם המצדיק דיון בבקשה זו ב"גלגול שלישי" בפני בית משפט זה, דינה של הבקשה להידחות.
- ניתנה היום, ו' בתשרי התשע"ד (10.9.2013).